

Kjære venner

Oversøster

Det skjer store endringer her dette året. Vi har fortalt at ny sykehusdirektør og ny rektor ved sykepleierskolen er på plass, og at ekteparet John og Sally Padgett har kommet for å ta over etter oss. Nå har vi også fått ny sykepleiesjef! Det er Pabita Rai, 32 år gammel og med en bachelor-grad i sykepleie. Hun er vel verdt å bli kjent med:

Inntil Pabita går inn for fullt som oversykepleier fortsetter hun i jobben på fødeavdelingen. Det er der vi har plassert kuvøsene.

Her tar hun seg av en syk liten nyfødt, mens mammaen i blomstrete bluse ser bekymret på. To dager etter var gutten sprek igjen og flyttet ut fra kuvøsen og over i mors seng.

Pabita er en av de helt få her i Okhaldhunga som har vokst opp i et kristent hjem. Moren hennes var den første kristne i sykehusets nabolandsby. I samfunnsfag på skolen leste de om Florence Nightingale, den engelske overklasse-kvinnen som regnes som grunnleggeren av moderne, profesjonell sykepleie. Florence opplevde et kall til å bli sykepleier, og revolusjonerte omsorgen først for krigsskadede under Krimkrigen og senere på arbeidssykehusene i London på 1800-tallet. Lille Pabita ville bli som henne. Det vil hun fremdeles, og har blant annet sørget for at det henger bilder av «The Lady with the Lamp» i alle undervisningsrommene på Sykepleierskolen her.

To ting hun opplevde selv forsterket den planen:

Først så hun sykepleiere som gikk i nydelige, hvite drakter som de på den tiden ofte beholdt på helt til de kom hjem til landsbyen om kvelden. Slik ville hun bli! Og så hadde hun en fetter som fikk en alvorlig betennelse i hoftebeinet da han var liten. Han var innlagt og fikk behandling i flere måneder, og ble bra. Det ga mer inspirasjon til å være med på helse-laget.

- *Pabita, nå tar du over oversykepleier-jobben her om en måneds tid. De fleste med så bra utdannelse søker seg vekk fra steder som Okhaldhunga. Hvorfor vil du jobbe her?*
- Okhaldhunga er mitt hjem. Jeg er født her, har ikke bodd noe annet sted bortsett fra da jeg studerte sykepleie. Nå som jeg har blitt voksen har jeg forstått hvor viktig det er

for meg å bidra til at dette stedet kan utvikle seg. Her er min familie, min landsby og min kirke. Og så har jeg jo nylig giftet meg med en mann fra nabolandsbyen rett i nærheten her!

- *Hva har du å tilføre til denne jobben som kristen sykepleier?*
- Det er lettere for oss som er kristne å jobbe med alvorlig syke mennesker, for vi kan be mens vi jobber og bli sterkere av det. Og noen tilfeller virker helt håpløse. Da kan vi få håp, og gi dem håp, fra troen vår.
- *Nå går du inn i en lederstilling her. Hva tenker du om det?*
- Jeg har fått prøvd meg litt den siste måneden, jeg har vikariert som sykepleier-sjef. Det er ikke lett, det er så mange konflikter rundt omkring! Det viktigste jeg har lært til nå, er at jeg selv skal høre alle parter syn før jeg tar stilling når noen krangler. Ikke bare dem jeg kjenner best. Jeg skal prøve å være tålmodig, og vil nok trenge å be mer enn før. Og så trenger jeg en mentor, en med erfaring som jeg kan snakke med om vanskelige ting.
Men jeg tror dette skal gå bra. Særlig er det flott at vi har fått i gang sykepleierskolen! Skolen har fått en dyktig rektor og jeg håper at flere av våre erfarne hjelpepleiere etter hvert kan få gå der. De nye lærerne på skolen gjør sykehuset vårt mer åpent for nye tanker og utvikling i sykepleier-faget. Vi trenger å fortsette å lære!
- *Hva er dine egne planer for fremtiden?*
- I løpet av noen år håper jeg å kunne studere en periode igjen. Målet mitt er å ta en Mastergrad i Kvinnehelse-Sykepleie. Jeg har jo jobbet på Fødeavdelingen her i Okhaldhunga i flere år, og ser at vi trenger å utvikle det arbeidet videre. Vi har mye å lære på det området, og der vil jeg gjerne bidra.

Kirke og sykehus

Han har god grunn til å fortvile!

Vår lille Rai-venn er allerede 2 år, og har klumpføtter. Han strever for å lære å gå, men har fått såre knoker på sine forvridde føtter.

Han bor langt fra veien, ganske isolert, der foreldrene dyrker en liten lapp jord og far jobber som dagarbeider rundt om på andres åkere.

De hadde skjönt at gutten deres har misdannede føtter, men er så fattige at de trodde ingen sykehus-behandling kunne være aktuelt for deres barn. Alle deres barn er født hjemme og ingen i helsevesenet hadde oppdaget denne gutten.

Hvem var det så som fant ham? Det var pastoren fra kirken vår, som fant ham i en ny landsby-menighet han følger opp. Kirken brakte foreldrene og barnet hit til «Mission». Vi kunne fortelle at alle utgiftene ved behandlingen vil bli dekket. Sathi Sewa, kirken som driver «pasient-navigasjon» for våre pasienter i Kathmandu, vil ta vare på dem og Samaritan Purse vil dekke utgiftene. Der kan de bo, få mat og bli satt i kontakt med det sykehuset vi refererer

dem til. De ble overrasket og glade, klart de ønsket behandling om det ikke kostet noe! Foreldrenes frykt for uhåndterlige utgifter hadde holdt gutten tilbake fra en livsforandrende behandling som kan forhindre at han blir funksjonshemmet gjennom hele livet. De grep sjansen! Kirken møter de usynlige og bringer velsignelse ut der andre ikke når fram.

Givertjeneste på mange måter

Givertjeneste har alltid vært et sentralt element i kirken og har en stor plass i Bibelen. Les gjerne f.eks. 2. Korinterbrev, kapitlene 8 og 9 om det. Noen eksempler herfra:

I Nepal gir de kristne tiende. Alle gjør det. Ti prosent av alt de tjener gis til kirken. Hvordan skulle kirken ellers kunne drive sitt arbeid?

Av nysgjerrighet spurte vi nylig pastoren i menigheten vår om hvor mye han får i lønn. Det var ikke stort, mindre enn sykehusets vaskehjelper. Dessuten var han ikke helt sikker på hvor mye han egentlig tjente, for det var så lenge siden han hadde fått utbetalt lønn. Kirkens kasserer satt ved siden av, og forklarte:

- Du skjønner, nå må vi bruke alt vi har av penger til arbeidet med å utvide kirken, for å få plass til de to familiene med funksjonshemmede barn som skal flytte inn der. Så vi har ikke hatt penger til å lønne pastoren på nesten ett år.
- *Men hva lever du og familien din av nå da, pastor?* – spurte vi.
- Kona jobber på sykehuset, vi lever av hennes lønn. Det går på et vis...

Mer givertjeneste:

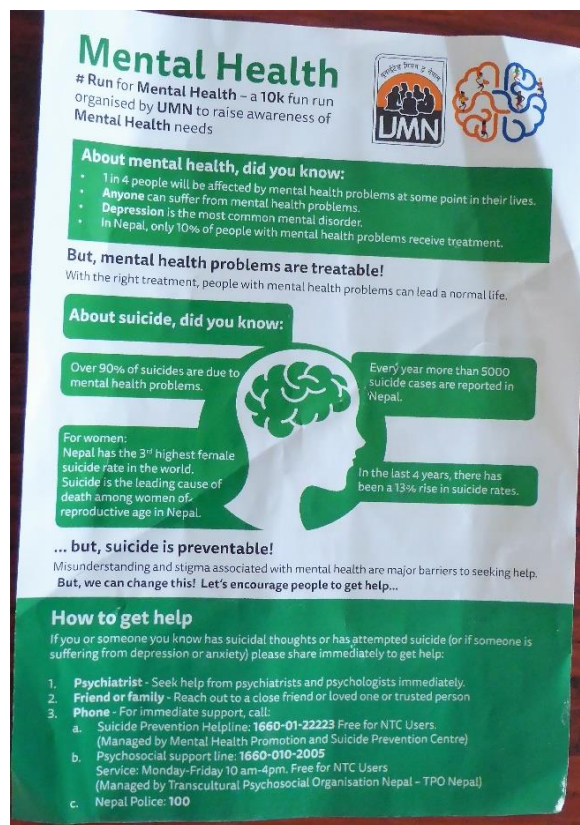
Mange i kirken her legger til side en neve ris før de koker hvert måltid gjennom uka. Den neven samles i en pose og tas med til kirken på søndag. Her stables risposene ved begynnelsen av gudstjenesten.

Risen brukes til å støtte de fattigste, og til gjester.

Aksjon for mental helse.

«*Psykiske problemer kan behandles!*» og «*Selv mord kan forebygges*» var parolene. De er viktige, Nepal har verdens tredje høyeste selvmordstall for kvinner.

De som bærer mentalhelse-børen:

«**Mental Health problems are treatable**» lyder det ene slagordet. - Ja, takk og lov at det finnes behandling og medisiner. Men mange bærer med seg en psykose gjennom livet som riktignok kan roes ned med medisiner, men likevel forblir de totalt avhengige av sine foreldre, så lenge de gamle lever.

Kvinnen bærer en bær ved, den fikk hun i bytte for en kurv gress hun hadde kuttet. Hennes sønn er godt voksen og er en av våre mange kroniske psykose-pasienter. Han gjør små oppgaver som hun gir ham. Såpass frisk er han blitt, men ikke mer. Mor er alene med sin sønn og bærer hele ansvaret for at det er mat og ild i dag også. Vi har mange som kommer fast med sine voksne barn som de bærer på til sin siste dag. Hva skjer etterpå?

Men uten medisiner ville børen vært enda tyngre å bære.

«**Suicide is preventable**» er det andre slagordet. Slikt forebyggingsarbeid må skje på mange områder samtidig. I land som India og Nepal skjer det store flertallet av selvmord med plantevernmidler. Slike giftstoffer selges i mange dagligvarebutikker fremdeles, selv om det nå egentlig skal kreves lisens for salg. Det påbudet følges ikke opp. Slik gift lagres lett tilgjengelig hjemme i de fleste hus.

Det er mange som har tatt gift i et ubetenksomt øyeblikk av sorg eller sinne. Uten å måtte tenke seg om så mye som et minutt har de flasken i hånden. Gift oppbevares helt ubeskyttet.

Vårt råd er: En boks med to låser, så to forskjellige familiemedlemmer må låse opp boksen. Det er noen enkle trygge rammer rundt vanskelige liv som raskt kan rekke ut en hånd for å slippe unna. Selvfølgelig er det flere sider å forebygge også, ved at vi tar bedre vare på hverandre på forskjellige vis.

Et troll som står bak både hjemmevold og selvmord er: Alkohol, rett og slett.

Gjester på tur

Vi har stadig gjester fra Norge her. Ekstra hyggelig er det at de som kommer gjerne er slike som allerede har et langvarig «forhold» til Okhaldhunga. Mange vet mye før de kommer, og får et møte med folk og arbeid de allerede har en tilknytning til.

En gruppe gjester på vei gjennom rismarkene rundt sykehuset mot noen naboer der mor i huset er innvalgt som kvinnerepresentant i fylkestyret. Hun er også leder for det lokale Krisesenteret og har mye å fortelle. Det ble et interessant besøk, med mange gode spørsmål.

En gammel venn

Ikke det at han er så gammel, han er bare åtte år. Men jeg har kjent ham siden godt før den første fødselsdagen, han har hatt klippekort på sykehuset hele livet. Han har en medfødt blodsykdom («*thalassemia major*») som gjør at han trenger å få blodoverføringer hver 4 – 6 uke. Det kommer til å gi ham en kronisk jernforgiftning. Det finnes det medisiner mot, men de er så dyre at familien ikke har råd til dem.

Farmor kommer med ham, begge to har sykehuset som sitt andre hjem. Alle kjenner dem, laboratorie-personalet og legene finner blodgivere til ham hver gang. Det har vært opp-/ og ned-turer, og vi er gode venner. Nå sees vi for siste gang. Neste gang de kommer har vi reist. Ganske vemodig. Det utvikles nye medisiner mot jernforgiftning. Kanskje blir de billigere. Kanskje får familien råd til dem i tide?

En god start på dagen

Presis kl. 08.30 leser vi et ord fra Bibelen, deretter følger medisinsk rapport fra natten. Og til slutt ber vi for pasientene og for hva dagen måtte bringe.

En god start på dagen!

Foto ved John Padgett

Middag med Mission view!

Kan det være en flottare utsikt enn «Mission by night»? Fin bakgrunn for avskjedsmiddag hjemme hos gode venner som bor på den andre siden av dalen. Lysene i bakgrunnen er fra sykehuset. Det er mange framskritt å se i dette bildet, bord og stoler hos våre venner, og elektrisk lys som lyser opp Mission i natten. Vi håper Okhaldhunga Times også har gitt våre lesere et Mission view!

Mission fikk lungebetennelse

Når en plass kan kalles Mission View, kan vel også ei lita jente hete Mission!

Lille Mission ble født på Mission for to måneder siden. Faren hadde bestemt navnet. Her hadde han opplevd å se sin datter bli født, en stor opplevelse for en førstegangs-far.

Nå var hun lagt inn med alvorlig lungebetennelse, men kom seg heldigvis fint og smilte godt den dagen hun ble skrevet ut.

Uten ekstra oksygen ville hun neppe ha greid seg, så kanskje navnet ble understreket nå?

Kirurg-giriljan er klar for nye oppdrag. Velkommen!

Det er travle dager på operasjonsstua.

Ortoped Lars er på besøk i 5 uker. Her faller de ned og kirurg-giriljan står klare og tar dem imot! Dr. Manara, Dr. Subash, og dr. Lars.

Bein-doktoren møter sin venn på sykepleierskolen!

Ortoped Lars Hübschle fra Drammen Sykehus og Drammen Normisjon har nå på andre året brukt sin overlegepermisjon til glede for mange pasienter og for oss ansatte i Okhaldhunga. Mange er lappet bedre sammen, og mange har lært mye om stål i bein og armer fra Drammen, - rundt om i Okhaldhunga!

Fin-pyntet pasient

Denne nydelige pasienten trengte seg inn over terskelen på sosialkontoret igjen og igjen. Jeg skuffet den forsiktig ut mange ganger inntil jeg så at den er jo virkelig en pasient.

Kan noen se hva som feiler vår venn?

Jeg ba den gå til Dr. Lars.

Strikkeglede

Gjennom alle disse årene er det flere tusen tepper som har funnet veien fra Norge til små nyfødte kropper som så bæres hjem til sine landsbyer.

Hver dag bærer jeg inn en bunke til de nyfødte.

Teppene har også gjort godt i Norge. Mange fellesskap har blitt til rundt strikkepinnene, og de fellesskapene har åpnet seg mot Nepal og livet her. Mye støtte har det medført, og et renover og nytt sykehus tjener folket her i dag.

Hva nå?

Sally tar utfordringen:

Pakkene kan fortsatt sendes til samme adresse: «Social Service, UMN Okhaldhunga hospital, UMN, Box 126, Kathmandu, Nepal». Sally vil ta imot og takke for pakker. I pakken må dere legge en hilsen med deres egen e-mailadresse. Husk å skrive på engelsk! Sally sin e-mailadresse er: drjohnpagett@gmail.com

Det vi trenger er babytepper i litt fast strikk, 1 x 1 m, babysokker, vester og luer til nyfødte. Vi trenger ikke noe spesielt til premature, de ligger i kuvøse og vokser fort når de er ute derfra.

Det store vaktskiftet

*Den 15. oktober byttet John og Erik stol, en symboltung merkedag.
Fra den dagen overtok John sjefsstolen som Medical Coordinator, medisinsk ansvarlig.
Den 15. november er det avreise for oss fra Okhaldhunga.*

*- Ingen flere pustestanser å løpe opp til om natten, ingen flere små liv å engstes for i kuvøsene,
- etter 15. nov.*

*Det er en dør som lukkes til et liv vi har levd intenst på eggen mellom liv og død i de siste 17 årene.
En smerte ligger på lur.
Gud velsigne John i den store stolen!*

Hilsen Kristin og Erik

PS. Gå gjerne inn på siden «Kristin og Erik i Nepal» og få med deg de siste oppdateringene fra Okhaldhunga der.

Hjelp oss å fylle de nye bygningene med gode tjenester for folket i Okhaldhunga.
Da brukes Normisjons kontonummer: **1503.02.13537.**
Overføringen må merkes: «Okhaldhunga Sykehus, Nepal»